

кия свят на Яворов и неотместимата външна стена, положена върху образната система на тази поезия. При метафизичния тип прочит, който бяхме склонни да оценим в началото като анахроничен и вече неработещ спрямо Яворовата поезия, предимно се перифразира – в различна степен, на различни нива, от съвсем разнородни интерпретаторски позиции, с различна степен на изкусност. Разбира се, тази основна детерминанта на метафизичния прочит е видна само отдалеч – от т. нар. *предстартова* позиция. В действителност този прочит притежава извънредно сложни структури (нагласени спрямо вечно убягващата Яворова символичност), той също е изключително неуловим като белеговост, неподатлив на дефиниране, също така му е свойствен възвишен патос, както и на Яворовата поезия. Затова може да приемем, че неговото перифразиращо начало, пределното му отдаване и приобщеност към обекта на изследване (поезията на Яворов) потиска и „убива“ тъкмо тълкуването³. На практика той няма интерес да постигне тълкуването, особено в случая с Яворов. Стреми се единствено чрез пределно „вчувстване“ да наподобя някаква степен на разбиране. В областта, която си отрежда, да се наслажда над основни Яворови гещалти, възпроизвеждайки ги като своего рода семантични хиперболи, т.е. като дискурсивни събития без референт, метафизичният прочит е максимално интензивен и дори следващ свои правила. Той обаче никога не се насочва отвъд допустимите си предели: реши ли да прекоси границата от емпатията към разбирането, а от него към евентуалното тълкуване, той трябва практически да снесе себе си, да премине към ограничената спекулативност, да се принизи до *абдукция*. Поради това дълбокият мотив, същинската претензия, която движи метафизичния прочит, е чисто охранителна: той предпазва от посегателства не толкова литературата, колкото литературността, т.е. брани самия себе си от някакви по-емпирични гледни точки и съотнасяния. Една от наистина убедителните и съкрушителни претенции спрямо неп-